

ငါ့ရင်ဘတ်

၂၆

ကွက်တိုတော်တဲ့သူ

ညေး

အခန်း(၁)

(၁)

တစ်ခါတုန်းက မြို့ ကလေးတစ်မြို့ မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ပြောလိုရသော အ ဖြစ်အပျက် လေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုသည် ကတော့ အသုဘရုပ်အလောင်းကို သတို့သမီးအရာထား ဤ ချစ်သူအ ဖြစ်က ထိမ်းမြားလက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အသုဘရုပ်အလောင်းနှင့် လက်ထပ်မည် ဆိုသော ထိုမင်္ဂလာပွဲကို မြို့ ကလေးတစ်မြို့ လုံး စပ်စုပြီး သွားကြည့်ချင်သလို ကြောက်လည်း ကြောက်ကြသည်ပေါ့။

ကျန်ရစ်ခဲ့သူ သတို့သားရဲ့ အချစ်ကိုရော၊ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကိုပါ မချီးမွမ်းဘဲလဲ မနေ နိုင်ကြပါဘူး။။ ဩော်.....သူတို့ချစ်ခဲ့ကြတာ ငါးနှစ် တောင် ကျော်ခဲ့ပြီပဲ။ မိန်းကလေးရဲ့ ဘွဲ့လွန် ပညာရေး ကို ငဲ့ကွက်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့ရင်းကနေ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ခါနီး ရက်ပိုင်းအလိုမှာ သတို့သမီးလောင်းလေးခမျာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။

မြို့ ကလေးမှာ တော့ ဒီသတင်းဟာ တကယ့်ကို လူပြောအများ ဆုံး ကြေကွဲစရာကိစ္စ တစ်ခုပါ။

သတို့သား ကတော့ ပညာတတ် ခေတ်လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကိုးလုံးကန့်လန့်ဆန်ကာ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လုပ်ချင်တာကို ရှေ့ကြောင်းနောက်ကြောင်း မထောက်ဘဲ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်ပုံ ရသည်။

အခုပဲကြည့်။

အသက်ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းပညတ်ချက်က သူ့အတွက် အဓိမကျဘဲ

ချစ်သူမိန်းကလေးကို မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှု မပြုမီ လက်ထက်ပွဲကလေး
ကျင်းပလိုက်ချင်သေးသည်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့.....

မြို့ ကလေးရဲ့ မိုးအုံ့အုံ့နေ့ကလေးတစ်နေ့မှာ

ဂါဝန်ဖြူဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သတို့သမီးလေးက အိစတာလီလီလို့ ခေါ်တဲ့
ဝိန်းပန်း ဖြူဖြူတွေ ဆင်ယင်ထားတဲ့ ခေါင်းတလားကြီးထဲမှာ မနီးသော အိပ်ခြင်းနဲ့
ငြိမ်သက်လဲလျောင်း နေပြီး သတို့သား ကတော့ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါးရှေ့၌ ကတိသစ္စာပြု
ခြင်း၊ လက်ထပ်လက်စွပ် လဲလှယ်ခြင်း၊ အနမ်းဖွဖွခြေချခြင်းများ ကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သော
သတို့သား တစ်ယောက် နှင့် မခြား ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

ဟော.....နားထောင်စမ်း။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ အပြင်မှာ မြင်းခွာသံတွေ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ
မဟုတ်လား။

ကြည့်နူးလိုမှ အဆုံးသေးဘူး၊ အချစ်ရယ်။ တို့တစ်တွေ ခွဲခွာကြရတော့မယ်။

သတို့သားက ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်တို့ကို သိမ်းပစ်ရန် မျက်တောင်တစ်ချက်
ပုတ်ခတ်ရင်း သက်ပြင်းကို မသိမသာ ခိုးရှိုက်လိုက်သည်။

ရထားလုံးပေါ်က လူတစ်ချို့ ရဲ့ အေးတိအေးစက်ခြေသံများ က
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ ရိတွဲ လေးကန်စွာ ရောက်ရှိလာကြပြီး သတို့သားရှေ့ ရပ်လိုက်ကာ
ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ခေါင်း ညှိတ်ပြုံး ပြလိုက်ပြီး ခေါင်းတလားနားသို့ အရွေ့.....

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ရပ်လိုက်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် စိတ် ပြောင်းသွား ပြီ၊ မူလအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပြီ”

“ဟင်.....”

“အဲ.....”

ဘုန်းတော် ကြီးအပါအဝင် မင်္ဂလာပွဲတက်ပရိသတ်များ ကြောင်သွားကြသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော် တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရထားလုံးပေါ်က ဆင်းလာကြသော လူအုပ်ထဲက တစ်ယောက် က မေးသည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပြန်သွားကြပါ”

“ဟင်.....”

သတို့သားစကားကြောင့် ခပ်သိမ်းသော သူများ က ဘုန်းတော် ကြီးကိုသာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာဆက်လုပ် ရမလဲဆိုတဲ့သဘော။ အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မည် ဆိုပါလျှင်မူ လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် သတို့သမီးကလေးအား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပစ်ရမည် မဟုတ် ပါလား။

ခေါင်းတလားကိုသယ်မည့် မြင်းရထားတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဘုန်းတော် ကြီးက ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းလိုက်ပြီး.....

“လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပပြီးပြီပဲကွယ်၊ ကောင်းကင်ဘုံကို သွားပါစေတော့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သား ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို့လဲ၊ မြေမြှုပ်ဘဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်ချင်လို့လား”

“မြေလည်း မမြှုပ်ရက်ဘူး၊ မီးလည်း မသင်္ဂြိုဟ်ရက်ဘူးဗျာ”

သူ့အသံက နွေမနက်ခင်းတွေ ကို လွန်လူးသွားအောင် တွန်ကျူး နိုင်တဲ့ ဥဩငှက်လေး ထက်တောင် လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်းနေသေးတော့သည်။

“ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ကဲ.....ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“လွမ်းတဲ့အခါ လာကြည့်လို့ရအောင် ဆေး စီမံထားချင်တယ်”

“ဟာ.....”

“အာ.....”

“မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး ဒီမြို့က လက်သင့်မခံဘူး”

ပရိသတ်ထဲက လူ တစ်ယောက် ပြောသည်။

သတို့သား ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။ လောကဓံကိုတရားကို အသိမ်မွေ့ဆုံး ရင်ဆိုင်နေတဲ့ အနေအထားနဲ့.....

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်သူကို ရပ်ထဲရွာထဲ ခေါ်မထားပါဘူး၊ ဒီဘုရားရှိခိုး ကျောင်းရဲ့ အခန်းလွတ်တစ်ခုခုမှာ ထားမှာ ပါ၊ အဲ.....ကိုယ်တော် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ဘုန်းတော် ကြီးလည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ငေးတွေ့မှိုင်းပျနေတော့သည်။

ယူကလစ်တန်းကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေညှင်းတချို့က သူမနဖူးပြင်ပြေပြေ လေးပေါ်က ဆံစတချို့ကကို လွန်လူးသွားစေရင်း အဆုံးသတ်လိုက်၏ ။

ဪ.....အပြင်မှာ တော့ မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်းလို့။